సాగిపోయే వాగునీరు

చలమయ్య కాఫీ హోటల్ మారిపోయింది. శ్రీ శ్రీనివాస పిక్చర్ ప్యాలెస్ మారిపోయింది. మస్తాన్ సాహెబ్ కిళ్లీ కొట్టు లేచిపోయింది. అంతెందుకు, తరాల నాటి శివాలయం కూడా పద్దెనిమిదేళ్ళలో గుర్తు తెలీకుండా మారిపోయింది.

ఆ రోజుల్లో ఎలా వుండేదీ వూరు! ఎంతందంగా ఎంత ప్రశాంతంగా, ఎంత హాయిగా వుండేదీ వూరు! పూరవతల ఆనందంగా ఆహ్లాదంగా సాగిపోయే వాగులా ఎంత హుందాగా, ఎంత సాఫీగా, ఎంత సాదాగా వుండేది!

ఇప్పుడేమిటింత రద్దీగా వూపిరి సలపనట్టు పరిగెత్తే మనుషుల్తో ఇలా నిండిపోయింది?!

ఆ రోజుల్లో నేను నడిచిన రోడ్లు ఇవి కావు. ఆనాటి మట్టిరోడ్లమీద నా పాదాల గుర్తుల్ని సమాధి చేసి వాటి మీద తారు మరిగించి పోశారు. రోడ్ల వైశాల్యం కూడా పెరిగింది. అయితేనేం, ఈ తారురోడ్లకంటే ఆనాటి మట్టిరోడ్లే అందంగా వుండేవి. ఇన్ని గతుకులు, ఇంత రద్దీ ఆ మట్టిరోడ్ల మీద వుండేవి కావు. వానాకాలంలో టపటపా చినుకులు పడ్డప్పుడు ఆ మట్టివాసన నాసికా రంధ్రాలకు పూల సుగంధం కంటే కమ్మగా సోకేది.

చలమయ్య కాఫీ హోటల్ ఇలా వుండేదా! నాలుగు తడికల మధ్య నాలుగు టేబుళ్ళు, వాటి చుట్టూ గూడకట్టు పంచెలు కట్టుకున్న పెద్ద మనుషులు కూచుని చలమయ్య హాట్‌హాట్‌గా సప్లై చేసే టిఫిన్ లాగించేసి స్ట్రాంగ్ కాఫీ చప్పరిస్తూ దినపత్రికల్ని ముక్కలు ముక్కలుగా పంచుకుని రాజకీయాలు చర్చిస్తూ వుండేవారు. గొట్టాం ప్యాంటు తొడుక్కున్న కుర్రకారు వాళ్ళ సమక్షంలో అక్కడ చేరడానికి బిడియపడి హోటల్ బయటే నుంచుని కాపీలు తాగేసి చక్కా పోతుండేవారు.

ఆనాటి చలమయ్య హోటల్ ఇప్పుడూ వుంది. అయితే ఇప్పుడు దాని పరిస్థితి వేరు. తడికెల పాక స్థానంలో కొత్త ఆర్సీసీ బిల్డింగ్ వెలిసింది. ఇప్పుడది మిలిటరీ హోటల్

కూడా. గూడకట్టు పంచె పెద్దమనుషుల జాడే లేదు. అసలు కౌంటర్లో చలమయ్యే అయిపు లేడు. వేరెవరో బిజీగా వున్నారు.

శ్రీ శ్రీనివాస పిక్చర్ ప్యాలెస్‌లో సినిమా చూడాలంటే ఒకనుభవం. ఆ హాల్లో ఎప్పుడూ డబ్బా సినిమాలే ఆడుతూ వుండేవి. అది కూడా పది నిమిషాలకోసారి కరెంటు వస్తూ పోతూ ఆడవాళ్ళ రణగొణ ధ్వనుల్తో పిల్లల కేకల్తో, నేలక్లాసు లోంచి వినిపించే ఈలల్తో అదో ప్రపంచంలా వుండేది. ఇప్పుడు శ్రీ శ్రీనివాస పిక్చర్ ప్యాలెస్ పూర్తిగా రీమోడల్ చేశారు. ఆ రోజుల్లో హాల్లోపల స్తంభాలుండేవి. ఇప్పుడు లేవు. జనరేటర్ రావడంతో కరెంటు కూడా ఇప్పుడు మధ్యలో పోతుందన్న సమస్య లేదు.

అప్పట్లో చిన్న గుడిగా వుండిన శివాలయానికి ఇప్పుడు చాలా కళొచ్చింది. .ధర్మకర్తలు గుడికి అందమైన గోపురం కట్టించారు. అంతేకాదు, రాతిమీద శిల్పాలు చెక్కించి గుడిబయట ద్వారతోరణం నిర్మించారు. అదొక్కటే ఇప్పుడా వూళ్ళో ఆహ్లాదకరంగా వున్న కట్టడం. మిగతావన్నీ సాదాసీదా సిమెంటు బిల్డింగులు. అందంగానీ అభిరుచిగానీ కనిపించడం లేదు.

అసలా రోజుల్లో ఇన్ని కార్లూ, ఇన్ని స్కూటర్లూ ఈ వూరి రోడ్లమీద ఎక్కడుండేవి? రిక్షాలు కూడా అంతంతమాత్రంగానే వుండేవి. జట్కాబళ్ళే సామాన్యుడి రాజవాహనాలూ పూలరథాలూ అన్నీనూ. అసలు జట్కా బండికుండే హుందా కారుకెక్కడ్నించి వస్తుంది? కొంచెం కుదుపుతుందన్న మాటే గానీ జట్కాబండిలో కూచుంటే ఎంత హాయిగా వుంటుంది! బండి లోపల పచ్చగడ్డి ఒత్తుగా పరిచి, ఆ పచ్చగడ్డిమీద లావాటి జంపఖానా పరిచి... ఓహ్, జట్కాబండిలో కూచుంటే ఆ మెత్తదనమూ, ఆ పచ్చగడ్డి వాసనా, పరిగెడుతున్నప్పుడు వినిపించే ఆ గుర్రపు డెక్కల చప్పుడూ, అప్పుడప్పుడూ బండివాడు గుర్రం వీపుమీద ఝుళిపించే చర్నాకోలా మెరుపులూ అన్నీ నా మస్తిష్కంలో తియ్యని జ్ఞాపకాలుగా రికార్డయిపోయాయి.

అప్పట్లో మా శీనూ మావయ్య ఈ వూరి పంచాయితీలో పనిచేస్తుండేవాడు. దరిమిలా హైస్కూలు చదువుకోసం నన్నీ వూళ్ళో మా నాన్నగారు విడిచిపెట్టారు. ఇప్పట్లా అప్పుడు పల్లెటూళ్ళలో కూడా హైస్కూళ్ళుండేవి కావు. రెండు సంవత్సరాలు ఇక్కడే చదువుకుని, మా వూరికి కూడా హైస్కూలు రావడంతో ఇక్కడ్నించి వెళ్ళిపోయాను. చదువైపోయింది. హైదరాబాదులో ఏదో చిన్న వుద్యోగం వచ్చింది. వుద్యోగం వస్తూనే పెళ్ళాడేసి హైదరా బాదులో మకాం పెట్టేశాను.

ఇన్ని సంవత్సరాలుగా ఈ వూళ్ళో వుండిన ఆ రెండేళ్ళూ, ఆ రెండేళ్ళలోనూ కలిగిన అనుభవాలూ నా మనసును గులాబీరేకుల్లా మృదువుగా, ఆహ్లాదకరంగా తాకుతూనే

వున్నాయి. జీవితంలో మరొక్కసారి ఈవూరు మళ్ళీ చూడాలనే ఆకాంక్ష అప్పుడప్పుడూ తీవ్రంగా తలెత్తుతూనే వుంది. దాంతో మూడురోజుల సెలవు పెట్టేసి ఎలాగైతేనేం మళ్ళీ ఈ వూరొచ్చాను. మా ఆవిడ నాతో రాలేదు. ఆవిడ ప్లానింగు వేరే. నేనిక్కడుండడానికి ప్లానేసిన మూడు రోజులూ తను పుట్టింటికెళ్తానంది. సరేనని తనని వాళ్ళ పుట్టింట్లో దిగబెట్టి నేనిలా చక్కా వచ్చాను.

లెస్ లగేజీ ఈజ్ మోర్ కంఫర్టబుల్ కాబట్టి సామాన్తో చికాకులు పెట్టుకోకుండా హాయిగా ఈ వూళ్ళో ఆ పాత ప్రదేశాలన్నీ తిరగాలనుకున్నాను. కాబట్టి నావెంట ఒక బ్రీఫ్‌కేసు తప్ప వేరే సామానేం తెచ్చుకోలేదు.

ఆ రోజుల్లో ఈవూరి బస్టాండు పక్కన ఒకే ఒక్క చిన్న లాడ్జింగుండేది. ఆ దారెంట పోయినప్పుడల్లా ఆ లాడ్జింగులో ఏముంటుందో చూడాలనే కుతూహలమూ, దాంతోపాటే లోపలికి వెళ్ళడానికి అంతులేని బిడియమూ! మొత్తానికి ఆ లాడ్జింగులో ఏముంటుందో అప్పుడు నేను చూడనేలేదు. అప్పుడే కాదు, బాగా పెద్దవాడినయ్యేంతవరకూ అసలు లాడ్జింగనేది ఎలా వుంటుందో ఒక్కసారి కూడా నేను చూడలేదు. ఆ రోజుల్లో నా దృష్టిలో లాడ్జింగంటే పెద్దపెద్దవాళ్ళు దిగే ఓ ఇంద్రభవనం అనే ఫీలింగుండేది. దాంతో ఆ లాడ్జింగ్ వైపు చూసినప్పుడల్లా ఒక అపురూపమైన భావం కలుగుతూ వుండేది. ఇప్పుడా వూళ్ళో ఖరీదైన లాడ్జింగులు వున్నాయి. అయినా నా చిన్నతనంలో నన్నెంతగానో ఆకర్షించిన ఆ లాడ్జింగులోనే దిగాను. ఆ లాడ్జింగులో మాత్రం అప్పటికీ ఇప్పటికీ ఏమీ మార్పు లేదు. అప్పట్లో బయట్నించి ఎలా వుండేదో ఇప్పుడూ అలాగే వుంది. దానిపేరు వీరాంజనేయ లాడ్జి. ఆ లాడ్జింగులో దిగుతుండగా నాలో ఒక విచిత్రమైన అనుభూతి కలిగింది. దాంతోపాటే కాకిగూటి లాంటి ఆ లాడ్జింగుని ఇంద్రభవనంగా భావిస్తూ వుండినందుకు నవ్వు కూడా వచ్చింది.

లాడ్జింగులో దిగుతూనే బ్రీఫ్‌కేసక్కడ పడేసి ఆ పాత ప్రదేశాలన్నీ తిరిగాను. ఒక్క శివాలయం తప్ప ప్రతిచోటూ నన్ను నిరాశపర్చింది. వూరంతా వూపిరి సలపని రద్దీ. కార్లూ స్కూటర్లూ విడిచే నల్లని విషపూరితమైన పొగ, దుమ్మూధూళి. మిట్ట మధ్యాన్నం పూట కూడా జనం రోడ్లనిండా వున్నారు. ఆ జనాన్ని చూస్తుంటే భారతదేశంలో జనాభా సమస్య ఎందుకింత తీవ్రమైపోతోందో ప్రత్యక్షంగా అర్థం చేసుకున్నట్లైంది. రోడ్లమీద మచ్చుకి ఒక్క జట్కాబండి కూడా కనిపించడం లేదు.

ఆ మధ్యాన్నం శ్రీ శ్రీనివాస మహల్లో మ్యాట్నీ షో చూశాను. నా చిన్నతనంలో ఈ హాల్లో మ్యాట్నీ షో లుండేవి కావు. రోజుకి రెండే ఆటలు. ఇప్పుడందులో మాట్నీ షోలే

కాదు, మార్నింగ్ షోలు కూడా వున్నాయి. తెలుగు సినిమాలే కాదు ఇంగ్లీషు సినిమాలు కూడా ఆడుతున్నాయి. నేను వెళ్ళిన షో సూపర్‌హిట్ తెలుగు సినిమాది. అయినా హాలు సగమే నిండింది. నాకు నా చిన్నతనం గుర్తుకొచ్చింది. ఇదే హాల్లో ఎంత డబ్బా సినిమా వచ్చినా కిక్కిరిసి పోయే జనసమ్మర్ధం గుర్తుకొచ్చింది. దాంతో పాటే ఆ రణగొణధ్వనులూ, ఆ పిల్లల ఏడుపులూ, నేలక్లాసులోంచి ఆ ఈలలూ గుర్తుకొచ్చాయి. అవన్నీ గుర్తుకొచ్చి మనసు ఉదాసీనమై పోయింది.

దేవుడు మనిషికి వయసు ఇస్తే ఇచ్చాడు. జీవితంలో ఒడిదుడుకులూ, కష్టనష్టాలూ, సుఖ దుఃఖాలూ ఇస్తే ఇచ్చాడు. కానీ పసితనంనాటి అనుభూతులూ ఆ పచ్చని మనసూ ఎందుకు లాగేసుకుంటాడు? పెద్దయితే ప్రపంచం ఎందుకు పాతబడిపోతుంది? పసితనంలోలా లోకమంతా ఎందుకంత పచ్చగా, హాయిగా అపురూపంగా కనిపించ గూడదు? అమ్మ వడిలోని హాయీ, నాన్న వడిలోని వెచ్చదనమూ కలిగించే అనుభూతీ జీవితాంతమూ ఎందుకలాగే వుండిపోగూడదు?

ఈ ప్రశ్నలన్నింటికీ సమాధానం కూడా అప్పుడే తట్టింది. పసితనంతోపాటే ఆ అనుభూతులు కూడా మనిషిని విడిచిపెట్టి వెళ్ళకపోతే మనిషి జ్ఞాపకాల్లో ఆ సుగంధం ఎక్కడ్నించి వస్తుంది? ఏది గుర్తు చేసుకుంటూ మనిషి తన వృద్ధాప్యాన్ని హాయిగా గడపగలుగుతాడు? అందుకు పసితనం మనిషిని విడిచి పెట్టిపోవలసిందే! ఆ ఆలోచనలతో మనసుకు కాస్తంత తృప్తి కలిగింది. దేవుడేం చేసినా తెలివితోనే చేస్తాడు లెమ్మనే వూహ కలిగింది.

సినిమా విడుస్తూనే లాడ్జింగు కెళ్ళి చన్నీళ్ళు స్నానం చేసి ఫ్రెష్‌గా రమణమూర్తి గారింటికి వెళ్ళాను. ఆ వూళ్ళో నాకుండిన ఒక్కగానొక్క ప్రాణ స్నేహితుడు రమణమూర్తే. ఒకరిద్దరి కంటే ఎక్కువమందితో స్నేహం చేయడం అప్పుడే కాదు, ఇప్పుడూ నాకూ చేతకాదు. స్నేహం చేస్తే అది ప్రాణ స్నేహమే.

రమణమూర్తి ఇంట్లోనే వున్నాడు. ఇప్పుడు వాడి లెవెలే మారి పోయింది. చిన్నప్పుడు స్నానం చేయడానికీ, తల దువ్వుకోవడానికీ వాళ్ళమ్మని తెగ సతాయించేవాడు. చింపిరి జుట్టుతో మాసిన బట్టల్తో వూరేగేవాడు. ఇప్పుడు తలకు నూనె రాసుకుని నీట్‌గా పక్కపాపిడితో జుట్టు వెనక్కి దువ్వుకున్నాడు. కళ్ళకి గోల్డ్ ఫ్రేం కళ్ళద్దాలొచ్చేశాయి. వాడి వేషధారణ నన్నన్నింటి కంటే ఎక్కువ ఆశ్చర్య పరిచింది. గ్లాస్కో మల్లుపంచె, గంజీ పెట్టి ఇస్త్రీ చేసిన పట్టులాల్చీ తొడుక్కున్నాడు. నాలా పాంటూ షర్టూ వేసుకోలేదు. ఆ వేషంలో అతని వయస్సు ముప్పై అయిదు సంవత్సరాలుగా కనిపించడం లేదు. ఏ నలభై అయిదేళ్ళ పెద్దమనిషిలాగో

వున్నాడు. నన్ను చూస్తూనే మొదట గుర్తుపట్టలేదు. గుర్తుపట్టాక ఆప్యాయంగా ఇంట్లోకి పిల్చుకెళ్ళాడు.

అంతే తప్ప వాణ్ణి చూస్తుంటే నాలో కలుగుతున్న వెర్రి ఆనందం లాంటిదేదీ నన్ను చూస్తుంటే వాడిలో కలుగుతున్న దాఖలాలేం కనిపించలేదు. అన్నింటికంటే విచిత్రమేమిటంటే వాడ్ని నేను 'ఒరే' అని పిలవలేక పోవడమే. దానిక్కారణం వాడి ధోరణే. వాడూ నన్ను ఒరే అని పిలవలేదు. నాతో చాలా మర్యాదగా మాట్లాడాడు. ఆ మర్యాదే నన్ను చాలా ఇబ్బంది పెట్టింది. స్నేహితుల మధ్య వుండవలసింది స్నేహమే తప్ప మర్యాద కాదు. వాడు నన్ను ఒరే అని పిలవలేక పోయినందుకూ నాకు చాలా మనస్తాపం కలిగింది. అంతే కాకుండా వాడి మాటల్లో డబ్బుతో పాటే వచ్చిపడిన ఆడంబరం కూడా కొంత తొంగి చూడటం నాకు మరీ ఇబ్బంది కలిగించింది.

వాడి అమ్మానాన్న పోయారు. వాళ్ళ నాన్నలాగే వాడూ కాంట్రాక్టరై పోయాడు. డబ్బు గడించాడు. పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. ఇద్దరు మగపిల్లలు. మూడో కాన్పుకు వాడి భార్య పుట్టింటికి వెళ్ళడంతో ఆమెని నేను చూడలేకపోయాను. వాడి పిల్లలు కూడా తల్లితోపాటే వూరెళ్ళడంతో వాళ్ళనీ చూడలేకపోయాను.

వాడికి నా సంగతులు కూడా చెప్పాను. వుద్యోగం రావడం, పెళ్ళి కావడం, ఇంకా పిల్లలు కలగకపోవడం అన్నీ చెప్పాను. నేను వుద్యోగం చేస్తున్నాననగానే వాడు నవ్వాడు. ఈ రోజుల్లో వుద్యోగాలు చేయడం శుద్ధ దండగ, నువ్వు వ్యాపారం చేసుండాల్సిందని చిన్న లెక్చరిచ్చాడు. వ్యాపారం చేయాలి సరే, కానీ వ్యాపారం చేయడానికి నా దగ్గర డబ్బేదీ? నా తర్కం వాడికి నచ్చలేదు. తెలివుంటే డబ్బు దానంతటదే పుట్టుకొచ్చేస్తుందన్నాడు. ఎలా పుట్టుకొచ్చేస్తుందో నాకు మాత్రం అర్థం కాలేదు. అది నీకంటే నేను పై అంతస్తులో వున్నాననే దెప్పి పొడుపులా అనిపించి మనసంతా చేదుగా అయిపోయింది.

నేను రమణమూర్తిని మళ్ళీ కలుసుకున్నప్పుడు జరుగుతుందని వూహించుకున్న అద్భుతమైన సీన్ ఇది కాదు, నేను వాడితో ముచ్చటించాలని అనుకున్న మాటలన్నీ ఇవి కావు. మా సంభాషణలో కనీసం ఒక్కసారైనా మా చిన్ననాటి అనుభవాల గురించిన ప్రస్తావన రాలేదు.

అక్కడ గంటలు గంటలు నిమిషాల్లో దొర్లిపోతాయనుకున్నది కాస్తా నిమిషాలు గంటల్లా తోచడం ప్రారంభమైంది. ఈ రమణమూర్తి ఎవరో నేనెరగని మనిషి. అక్కడ ఎక్కువసేపు కూర్చోలేక వస్తానని చెప్పి లేచాను. రమణమూర్తి నన్నుండమనలేదు. ఎక్కడ దిగావనీ అడగలేదు. అప్పుడప్పుడూ ఈ వూరు వస్తుండమని మొక్కుబడిగా అని వూరుకున్నాడు. నేనూ అలాగేనని మొక్కుబడిగానే చెప్పి అక్కడ్నించి వచ్చేశాను.

డబ్బు!

స్నేహాన్ని మింగేసే డబ్బు!

నాకు హఠాత్తుగా లోకంమీద అసహ్యం వేసింది. రమణమూర్తి పక్కన నన్ను నేను వూహించుకుంటే వాడి ముందు నేనేదో చీమనో దోమనో అనే న్యూనతా భావం కలిగి మనశ్శాంతి కొద్ది క్షణాలు రెక్కలు కట్టుకుని ఎగిరిపోయింది.

రమణమూర్తి కంటే ఎక్కువగా నేను చూడాలనుకున్న వ్యక్తి మరొకరున్నారు. బజార్లో ఒక సంచిలో పళ్ళు కొని ఆ ఇంటికి వెళ్ళాను. నా చిన్నతనంలో ఆ ఇల్లు చాలా శుభ్రంగా వుండేది. ఇప్పుడు గోడల మీద వెల్ల వెలిసిపోయింది. ఇల్లంతా చిందరవందరగా వుంది.

ఆ ఇంటి పంచలో ఒక ముసలావిడ నిశ్శబ్దంగా కూచుని ఏదో చిన్న పుస్తకం, విష్ణు సహస్రనామం అనుకుంటాను, చదువుకుంటోంది. ఆవిడెవరో నాకు తెలీదు. కొంపదీసి నేను కలుసుకోవాలని వచ్చిన వ్యక్తి ఆ ఇల్లు అమ్మేసి ఎటైనా వెళ్ళిపోవడం జరిగిందా?

ఆవిడ నిదానంగా పుస్తకంలోంచి తల పైకెత్తి చూసింది.

"ఎవరు?"

నేను ఒక్క క్షణం తటపటాయించి, "పంకజమ్మ మేస్టారు ఈ ఇంట్లోనే వున్నారాండీ?" అనడిగాను.

ఆవిడ నెమ్మదిగా తలాడించింది.

"నేనే పంకజమ్మని. మీకేం కావాలి?"

నాకు షాక్ తగిలినట్లైంది.

ఈవిడా!

ఈవిడేనా పంకజమ్మ మాస్టారు! వృద్ధాప్యం మనిషిని ఇంతగా రూపురేఖల్తో సహా మార్చేస్తుందా! కొద్ది క్షణాలు నేనేం మాట్లాడలేక పోయాను.

"ఎవరు కావాలి బాబూ?"

నేను చప్పున చెప్పులక్కడే వదిలేసి ఆవిడ ఎదురుగా వెళ్ళి కూచున్నాను.

"మాస్టారండీ! బావున్నారా?"

చిన్నప్పుడు మేము లేడీ టీచర్లనీ మగటీచర్లనీ సమానంగా మాస్టారండీ అని పిల్చేవాళ్ళం. పంకజమ్మ మాస్టారు దగ్గర నేనూ రమణమూర్తీ ట్యూషన్ కూడా చెప్పించుకునే వాళ్ళం. నేనావిడ ప్రియశిష్యుడ్ని. ఈ పంచలోనే ఆవిడ మాకు ప్రైవేటు చెప్పేది.

ఆవిడ అర్థమైందన్నట్టు తలూపింది.

"పాత విద్యార్థివా?"

"అవును మాస్టారండి! నేను కృష్ణుడ్ని! చిన్నప్పుడు మీరు నన్ను మంచి కృష్ణుడని పిలిచేవారు"

ఆవిడ పెదవుల మీద లీలగా చిరునవ్వు మెదిలింది.

"వయసొచ్చేసింది. నాకు నా స్టూడెంట్స్ అందరూ జ్ఞాపకం లేరు," అంది.

అది నాకు మరో నిరాశ. ఎవర్ని గుర్తుపట్టినా పట్టకపోయినా నన్ను మాత్రం పంకజం మాస్టారు తప్పకుండా గుర్తు పడుతుందనే అనుకున్నాను. నేనెవరబ్బాయినో, ఏ సంవత్సరంలో ఆమె దగ్గర చదువుకున్నానో గుర్తు చేశాను. అయినా ఆవిడకి గుర్తు రాలేదు. ఇక నేనా ప్రయత్నం మానేసి ఆవిడ మంచి చెడ్డలు విచారించాను. జయకీ, సుజాతకీ పెళ్ళిళ్ళు చేసేసి ఆవిడ ఒంటరిగా వుంటోందట! టీచర్‌గా రిటైరైపోయింది. ఆ పెన్షన్‌తోనే రోజులు వెళ్ళబుచ్చుతోంది. ఇప్పుడు ట్యూషన్లు చెప్పడం లేదు. ఆవిడకు నేను పళ్ళిచ్చేసి అక్కడ్నించి తిరిగొచ్చేశాను.

ఆ ఇంట్లోంచి వస్తూంటే నా మనసేదో అయిపోయినట్టనిపించింది. ఆ రోజుల్లో ఎలా వుండేది పంకజం మాస్టారు!

ప్రతి మగపిల్లవాడికీ జీవితంలో పదకొండూ పన్నెండేళ్ళ వయసులోనే తొలి ప్రేమ సంభవిస్తుందని నా నమ్మకం. అది కూడా తప్పకుండా వాడి లేడీ టీచర్‌తోనే అని కూడా నా నమ్మకం. అది నా అనుభవం చొప్పున నేను ఏర్పాటు చేసుకున్న నమ్మకం. నా జీవితంలో నేను ప్రేమించిన మొదటి స్త్రీ పంకజం మాస్టారు. నేనేకాదు, రమణమూర్తి కూడా ఆమెను ప్రేమించాడు. నా ప్రేమే అమలినమనీ, రమణమూర్తి ప్రేమ మలినమనీ అనుకునేవాణ్ణి. దానికి దాఖలాలు కూడా వున్నాయి. పంకజం మాస్టారు బాత్ రూంలో స్నానం చేస్తున్నప్పుడు రమణమూర్తి తలుపు సందులోంచి ఆవిడ్ని చూడడానికి ప్రయత్నించేవాడు. వాడా పని చేస్తున్నప్పుడు నేను భయంతో వణికిపోయేవాణ్ణి. అక్కడ్నించి పోదాం రమ్మని రమణమూర్తిని చొక్కా పట్టి లాగినా వాడొచ్చేవాడు కాదు. మొత్తానికి మేమిద్దరం కూడబలుక్కునే పంకజం మాస్టారుని ప్రేమించాం.

అదేం విచిత్రమో! అన్ని తిప్పలు పడినా రమణమూర్తి ఆశ ఎప్పుడూ ఫలించలేదు. కానీ, వాడు చూడాలనుకున్న దృశ్యం అయాచితంగా నా కళ్ళబడిపోయింది. ఆ దృశ్యం గుర్తుకొచ్చినప్పుడల్లా ఇప్పటికీ నా తల వెంట్రుకలు నిక్క బొడుచుకుంటాయి.

పంకజం మాస్టారుని భర్త వదిలేశాడు. జయతోనూ, సుజాతతోనూ ఆవిడ ఒంటరిగా వుండేది. దరిమిలా ఆవిడకు ఆకాశరామన్న లవ్‌లెటర్లు వస్తూ వుండేవి. గోవిందరావు

మాస్టారు ఒకసారి సంతకంతో ఆవిడకు లవ్‌లెటర్ రాసి రసాభాస కావడం మా స్టూడెంట్స్ అందరికీ తెలుసు. ఆ రోజు పంకజం మాస్టారు గోవిందరావు మాస్టార్ని స్కూల్లో చెప్పుతో కొట్టేంత పని చేసింది. గోవిందరావు మాస్టారు పిల్లల గలవాడు కాబట్టి ఆయన్ని దయవుంచి క్షమించేయమనీ, హెడ్ మాస్టరుకీ, డి.ఇ.ఓ.కీ రిపోర్టు చేయవద్దనీ తతిమ్మా టీచర్లు ఆవిడ్ని బతిమాలి ఇద్దరి మధ్యా రాజీ కుదర్చడం నా కళ్ళముందే జరిగింది. ఆ రోజు పంకజం మాస్టారు మాకు ప్రైవేట్ చెప్పలేదు. రోజంతా ఏడుస్తూనే వుండిపోయింది. మేమంతా ఇంటి పంచలో బిక్కమొహమేసుక్కూచుని అక్కడే వుండాలో, ఇంటి కెళ్ళాలో తెలీక అలమటించి పోయాం.

ఇది జరిగిన కొన్నాళ్ళకు నేనో రోజు అందరికంటే పెందరాళే ట్యూషన్ కెళ్ళిపోయాను. అప్పుడు చూశాను కిటికీలోంచి ఆ దృశ్యం. కొత్త మోజు కావడం వల్ల కాబోలు వాళ్ళు కిటికీ తలుపులు వేసుకోవడం మర్చిపోయినట్టున్నారు. జయా, సుజాతా ఏమైపోయారో తెలీదు. అన్నింటికంటే ఆశ్చర్యకరమైన విశేషమేమిటంటే పంకజం మాస్టారు పడుకున్నది మరెవరితోనో కాదు, గోవిందరావు మాస్టారుతో!

వాళ్ళిద్దరూ నన్ను చూడలేదు. నేను వాళ్ళని చూశాను. పంకజం మాస్టారుని పూర్తిగా చూశాను. ఆ రూపంలో ఆవిడ నాకు కాళికాదేవిలా భయం గొలిపింది. ఆవిడతో కలిసున్న గోవిందరావు ఎంచేతనో నాకు కాళికాదేవి మర్దిస్తున్న మహిషా సురుడిలా కనిపించాడు. భయంతో నా కాళ్ళూ, చేతులూ వణికిపోయాయి. అక్కడ్నించి వెనక్కి తిరిగి ఒక్క పరుగు తీశాను. నేనేం చూశానో రమణమూర్తికి కూడా చెప్పలేదు. ఆ దృశ్యం నా మస్తిష్కంలో ముద్రపడి పోయింది. వాళ్ళిద్దరికీ ఎలా కుదిరిందో ఈనాటికీ నాకర్థం కాదు.

మొదట భయం గొలిపినా ఆ దృశ్యం తాలూకు జ్ఞాపకాలు క్రమంగా నేను మగాణ్ణే అనే అనుభూతీ, అలజడీ నాలో కలిగించాయి. రమణమూర్తి ప్రేమే కాదు, నా ప్రేమ కూడా మలినమైందేనని ఆ తర్వాత నిర్ధారణ చేసుకున్నాను. కాలేజీలో చదివే రోజుల్లో సీక్రెట్‌గా ఇద్దరు ముగ్గురమ్మాయిల్ని ప్రేమించాను. అంతా లోగుట్టు పెరుమాళ్ళు కెరుక వ్యవహారమే. ఆ అమ్మాయిల ముందు ఎప్పుడూ బయటపడలేదు. కానీ, పంకజం మాస్టారుని ప్రేమించినంత ఘాటుగా నేనా అమ్మాయిల్ని ప్రేమించలేదు.

అసలదంతా ప్రేమే కాదనీ, అదో రకమైన వెర్రి అనీ వేదవతిని పెళ్ళి చేసుకునేంత వరకూ నాకు అవగాహనకు రాలేదు. మా పెళ్ళికి ముందు వేదవతిని నేను చూడలేదు. సినిమా ఫక్కీలో ప్రేమించి పెళ్ళాడలేదు. మాది పెద్దవాళ్ళు కుదిర్చిన పెళ్ళే. అయినా నేను వేదవతిని ప్రేమించాను. ఆ ప్రేమ అగ్నిపర్వతంలా మహోద్ధృతమైంది కాదు.

హిమాలయాల్లా చల్లనిది. బాధ్యత లేని ప్రేమ ప్రేమ కాదు. ఆ సంగతి నాకు వేదవతితో పెళ్ళయ్యాకే తెలిసింది.

కానీ, ఎంచేతనో నాకు ఆనాటి పంకజం మాస్టారు కళ్ళముందు అలాగే నిల్చిపోయింది. అలా నిలిచిపోవడమే కాదు. ఆ రూపం ఏకాంతంలో ఒక్కోసారి నన్ను రెచ్చగొట్టేది కూడా!

ఎలా వూహించుకున్నానో తెలీదు. పద్దెనిమిదేళ్ళ తర్వాత కూడా పంకజం మాస్టారు ఆనాటి పంకజం మాస్టారు లాగే వుంటుందని వూహించుకున్నాను. అందుకే ఆవిడ్ని చూస్తూనే గుర్తు పట్టలేకపోయాను. ఆ ముసలిరూపం నేను మనసులో ముద్రించుకున్న పంకజం మాస్టారు రూపాన్ని, సమూలంగా ధ్వంసం చేసి పారేసింది. దూదిపింజల్లాంటి ఆ తెల్లని కురులూ, ముడతలు పడిన ఆ మొహమూ, తేజస్సు కోల్పోయిన ఆ కళ్ళూ ఏదో కఠినమైన జీవనసత్యాన్ని నాకు బోధిస్తున్నట్టుగా అనిపించింది. అక్కడ్నించి లేచి వచ్చేస్తున్నప్పుడు గోవిందరావు మాస్టారెలా వున్నారని అడగాలనిపించింది. కానీ, అడగలేకపోయాను.

ఆ ఇంట్లోంచి బయటికొస్తూనే నేను తిన్నగా వూరవతలున్న వాగు ఒడ్డుకెళ్ళి కూచుండిపోయాను. ఆ వాగు ఒడ్డున నేనూ, రమణమూర్తీ ఎన్నోసార్లు ఆడుకున్నాం. ఎన్నోసార్లు వంటిమీద దుస్తులన్నీ విప్పి పడేసి మేమిద్దరమూ ఈదాం. ఇప్పుడూ అదే పని చేయాలనిపించింది. నేను మళ్ళీ ఆ ఒడ్డునే నిలబడి వున్నప్పటికీ కాలప్రవాహంలో చాలాదూరం కొట్టుకుపోయాను. అందుకే మళ్ళీ ఆ వాగులో ఈదలేకపోయాను.

ఆ వూళ్ళో ఇప్పటికి నన్ను గుర్తుపట్టి స్నేహంగా పలకరించింది ఆ వాగు ఒక్కటే ననిపించింది. ఆ వాగునీరు నాకేసి చెయ్యి వూపుతూ గలగలా ముందుకు సాగిపోతున్నట్టని పించింది.

ఈ కొద్దిసేపట్లోనే ఈ వాగులో ఇంత నీరు సాగిపోయింది. ఈ పద్దెనిమిదేళ్ళలోనూ ఈ వాగులో ఎంత నీరు సాగిపోయి వుంటుంది? సాగిపోయిన ఆ నీరంతా ఇప్పుడేమై పోయి వుంటుంది? అంచనా వేయడానికి ప్రయత్నించాను. సాధ్యం కాలేదు.

బాగా పొద్దువాలేంతవరకూ ఆ వాగు ఒడ్డునే కూచుండిపోయి అక్కడ్నించి లేచి వీరాంజనేయ లాడ్జీకి వెళ్లాను. ఆ రాత్రంతా నన్నా లాడ్జీ గదిలో దోమలూ, నల్లులూ, జ్ఞాపకాలూ కుట్టికుట్టి బాధించాయి.

మూడు రోజులుండాలనుకున్న వాడ్నల్లా ఆ మర్నాడే ఫస్ట్ బస్సందుకుని మా అత్తవారి వూరెళ్ళి పోయాను.

"దొరగారు అప్పుడే వచ్చేశారేం?" నవ్వుతూ ఎదురొచ్చింది వేదవతి. ఆమెను చూస్తూనే నాకు ప్రాణం లేచివచ్చి నట్టనిపించింది. ఆమెను చూసి ఎన్నో యుగాలైనట్టనిపించింది.

"మళ్ళీ ఆ వూరెళ్ళదల్చుకోలేదు," అన్నాను కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

"అదేం?" కనుబొమలు పైకెత్తి అడిగింది.

నేను అటూ ఇటూ చూసి వేదవతిని దగ్గరికి లాక్కున్నాను.

"మనిషి గతంలో బతక్కూడదని ఆ వూరెళ్ళాకే జీవితంలో మొట్టమొదటిసారిగా తెలుసుకున్నాను. ఆ వూరు నా గతం. నా వర్తమానం ఇక్కడుంది. అందుకే పరిగెత్తుకుంటూ ఇక్కడి కొచ్చేశాను," అన్నాను.

"వర్తమానమా?" అడిగింది తను.

"నువ్వు," అంటూ ఆమె పెదవుల మీద మృదువుగా ముద్దుపెట్టుకున్నాను.

హారిక, 21-9-1990